

BİZİM SOKAK

ESİN ÖZBEK

Sevgili Günlük,
Hani birkaç gün önce sana öğrencilik yıllarımdan kalma bir çay fincanının kulpu kırılınca annemin ne kadar üzüldüğünden bahsetmiştim. Annem fincanı atmaya kıyamadı, dün içine bir çiçek ekte ve mutfağın camının önüne koydu.

Bugün de çocukluk arkadaşı Elif Teyze'yle buluşacağı için öyle mutluydu ki. Onunla beş yaşından beri arkadaşlarımış. Elif Teyze artık başka bir kentte yaşıyor. Ama her yıl aynı tarihte lisedeyken gittikleri bir pastanede buluşuyorlar.

Babama abonesi olduğu dergiyi verirken gülümseyerek bir süre zarfa bakıp sessiz kaldı. Sonra dedi ki:
Bu dergimin altı yüzüncü sayısı.

Aylık dergi olduğuna göre... Hımm! Ne? Elli yıldır mı çıkıyor?

Ben yirmi beş yıldır takip ediyorum. Öncesinde deden takip ediyordu. On üç yaşına geldiğimde dergiyi ben de okumaya başladım. O gün bugündür de derginin tüm sayılarını biriktiriyorum. Haydi gel ilk sayıya bakalım.

Dün sana yazdıklarımı "Anılar neden bu kadar değerli?" sorusuyla bitirmiştim. Hatırladığım en eski anım köpeğimiz Mayıs'ın kıtır mamasının tadını merak edip tam bir tanesini ağızma atacakken annemin panikle beni engellemesiydi. Dört yaşında falandım herhalde. Hi hi hi! Bu çok saçma bir anı, değil mi? Neden değerli olsun ki diyor insan...

Ama bu konu üzerinde biraz düşününce bir şey fark ettim.
Aslında bir anıyı değerli yapan çok eski oluşu değil.

İşte sana daha önce bahsettiğim, halamın Layka adlı köpeği! Hayatımın belki de en muhteşem yazıydı. Layka'yla ne eğlenmiştik. Bu fotoğrafı deden çekmişti.

Aa! O bir roket mi?

Evet kartondan bir roket. Heh heh! Layka'yla Dünya'nın etrafında bir tur atmıştık. Uzaya gönderilen ilk köpeğin adının Layka olduğunu işte bu dergiden öğrenmiştim. Onunla tek fotoğrafımız bu.

Merhaba Zeynep! Hazır mısın?

Hazırım. Paltomu alıp geleyim.

Babaannem harika kurabiyelerinden de yapmış.

Yaşasın!

Meğer bir anının bizler için değerli olması o anıyı önemli ve anlamlı yapıyormuş.

Sana bu yüzüğü vermek için bugün sizi davet ettim. Bana bunu baban vermişti. Ona da annesi vermiş.

Aaa! Ne kadar güzel bir yüzük.

Maddi olarak değil ama manevi olarak çok değerli. Neredeyse üç yüz yıldır anneler oğullarına, onlar da eşlerine armağan ediyor. Bu yıl evlilik yıldönümünüzde bunu eşine verebilirsin diye düşündüm.

Çok teşekkür ederim anneciğim.

Önemli olan zaman değil hissettiklerimizmiş.

Bunlar çok güzel. Çok mutlu oldum. Bu kolyeyi ömür boyu saklayacağım.

Hi hi hi! İçine minik fotoğraflarımızı koyalım mı? Sen benim en iyi arkadaşısın ve sonsuza kadar öyle kalacaksın.

Anıları sadece nesnelerin değil, kokuların ve tatların da canlandığını tesadüfen öğrendim. Acaba bundan yıllar sonra bir koku ya da tat beni hangi kente, hangi güne ve hangi anıma götürecektir?

Hıııı! Hava tıpkı 1987'de yağan kardan önceki gibi kokuyor. Çok fena kar geliyor Ladin Hanımcım. Söyledi dersiniz.

Fulya Hanımcım sabah meteoroloji haberlerinde kar yağacağı söylendi zaten, ama yani o seksen yedide yağan kar gerçekten unutulmazdı.

İşe gidememiştik. Okullar da tatil olmuştu. Çocuklar çok eğlenmişti. Ay! Sahi sen elinin üzerine düşüp bileğini çatlatmıştın.

Evet dün gibi anımsıyorum o günü. Hatta bileğim sızladı şu an.

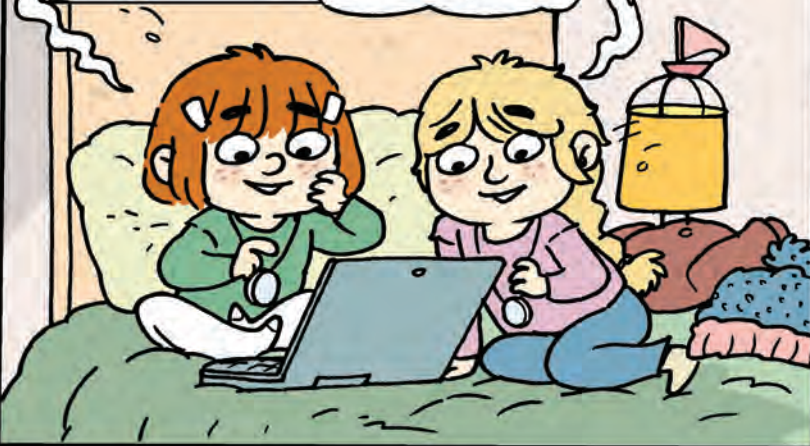
O teyze demek bundan söz etmiş.

Hangi teyze?

Vay canına! Şuraya bak, 1987 yılında İstanbul'a yağan karın fotoğrafları bunlar. Üç hafta boyunca kar yağışı neredeyse hiç durmamış.

Şimdi de yağsın! Çok yağsın! Ben karı çok seviyorum. Kuleleri falan olan dev bir kardan şato yaparız. Yaparız değil mi?

Sevgili Günlük, hâlâ kar yağıyor. Okulların tatil olduğu haberini aldık. Birazdan arkadaşlarım gelecek. Bahçeye çıkıp oynayacağız. Bugün yaşadıklarım bana insanlar, hayvanlar, bitkiler ve nesnelerin hayatıma anlam kattığını, onları sevmeyi olmamın değerli olduğunu ve tüm bunları korumamın önemli olduğunu düşündürdü. Sonra yine görüşürüz.

